

[Rytter.]

raade skulde holde Tilfælde, hvor der gør sig overvejende Modhensyn gældende. Derfor maa jeg se lidt nærmere paa denne § 229. Saaledes som den foreligger her, lyder den:

„Modtager nogen Betaling for at øve kønslig Usædelighed med en Person af samme Køn, straffes han med Fængsel indtil 2 Aar.“

Det er en Indskrænkning i Forhold til Straffelovens § 177, og jeg forstaaer, at Ministeren har foretaget denne Indskrænkning. Der er ganske vist mange — det ved jeg —, som mener, at man skulde opretholde den nuværende Paragraf. Jeg er dog enig med Ministeren i, at denne ikke kan opretholdes. Den medfører alt for mange uheldige Virkninger med Hensyn til Pengeafpresning og lignende. Ogsaa efter Lægers Udtalelser maa vi gaa bort fra den nuværende Affattelse. Saaledes ser jeg personlig paa det. Spørgsmaalet er saa blot, om den Formulering, Ministeren her foreslaar, er den rette. Jeg maa maaske forudskikke den Bemærkning, at det forbavser mig meget, at Justitsministeren har faaet Socialdemokratiets Samtykke til at forelægge Paragraffen i denne Form, for er der nogen, der har angrebet det dér hævdede Synspunkt, er det socialdemokratiske Blade, idet de har gjort gældende — det forstaaer jeg ogsaa fuldt ud —, at det dog egentlig er haardt, at den Mand skal straffes, som modtager Betaling, den fattige, som det lyder, medens derimod den Mand, som betaler, den velhavende, skal gaa fri. Man har fra den Side agiteret med, at det var et uretfærdigt Forhold. Ikke desto mindre foreslaar Ministeren det nu og altsaa med Socialdemokratiets Billigelse. Og jeg forstaaer hvorfor. Thi naar man i Justitsministeriet beskæftiger sig med disse Forhold, ser man, hvad det vil medføre, hvis man tager den Mand med, som yder Betaling, idet dette giver Anledning til de mest sjofle og mest raa Pengeafpresningsforsøg; man har kendt. Alligevel maa jeg, i alt Fald som min personlige Mening, udtale, at der for mig er noget stødende i, at kun den, som modtager Betaling, skal straffes, og ikke tillige den, som yder Betaling; derfor har jeg altid nogenlunde forstaaet Agitationen, skønt den er blevet slaaget voldsomt op. Jeg synes, at vi bør straffe dem begge, men saa maa vi gaa den Vej at overlade til det offentlige, om der skal anlægges Sag eller ikke. Som der stod i det Lovforslag, der blev forelagt af Venstregeringen, maa det komme an paa, om offentlige Hensyn kræver det. Paa denne Maade udelukker man nemlig Penge-

afpresning, for saa kan den ene Part ikke benytte sig af Trusler overfor den anden og sige: hvis du ikke betaler saa og saa meget, gaar jeg hen og melder dig. Den anden kan da svare: Ja, men det er ikke din Anmeldelse, der er afgørende, her kommer Justitsministeren, Anklagemyndigheden til at træffe Bestemmelsen. Paa denne Maade mener jeg, at man kan undgaa Pengeafpresning og dog nogenlunde ramme ogsaa den, som yder Betaling, idet der jo for os alle maa være noget stødende i, at kun den, som modtager Betaling, skal straffes. Dette er et godt Eksempel paa, hvorledes en Agitation kan drives, og man saa, naar man selv faar Ansvaret, ser, at det dog ikke gaar, at man vist alligevel maa bide i det sure Æble. Men Spørgsmaalet er alligevel, om vi ikke kan komme noget videre end det foreliggende Lovforslag. Det er selvfølgelig en af de Bestemmelser, vi kommer til at diskutere i Udvalget.

Jeg gaar saa over til at omtale de Punkter, hvor Lovforslaget er mildere i selve Behandlingen af Forbryderen. Her kan vi fra vor Side fuldt ud slutte os til den foreslaaede Behandling af Børn og unge Personer, hvorved de i højere Grad bliver straffri, idet man forhøjer Grænsen fra 14 til 15 Aar. Endvidere til Bestemmelsen i § 84 om dem, der er mellem 15 og 18 Aar: at man ikke skal straffe dem, hvis det er unødvendigt. Fremdeles til Reglerne i §§ 42—44 om Ungdomsfængsel og betingede Domme. Vi kan yderligere slutte os til, at man nu i vid Udstrækning gaar over til at anvende betingede Domme overfor Personer, der ikke før har været straffet, idet ogsaa vi mener, at det vil være en god Maade at holde dem borte fra i Fremtiden at gøre sig skyldig i Forbrydelser, naar de ikke bliver straffet, men faar en betinget Dom, der hænger dem over Hovedet, saaledes at de, hvis de paa ny gør sig skyldig i en Forbrydelse, faar ikke blot den Straf, der er forskyldt derved, men ogsaa den tidligere Straf. Vi billiger ligeledes, at man er gaaet over til at anvende Bødesystemet i større Udstrækning end hidtil.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Beruselse maa jeg derimod udtale, at Forslaget, som det nu er vedtaget af Folketinget, synes mig at være urimeligt, idet det kan føre til, at selvforskyldt Beruselse kan bevirke, at Straffen sættes ned under Minimum. Jeg finder det uheldigt, at dette er kommet ind, og jeg har ogsaa det Indtryk, at den højtærede Minister kun under et Pres er gaaet med dertil, idet Ministerens Forslag paa dette Punkt oprindelig var